

BURNING BUSH

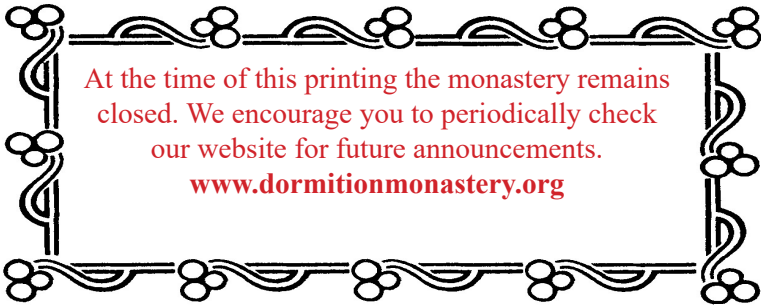
Monastic Journal

Summer 2021

Vol 34 No 2

TABLE OF CONTENTS / TABLA DE MATERII

- 3 Greetings from Mother GABRIELLA
- 4 Experiencing the Fullness of Our Salvation
- 7 Healing, Preaching and Teaching Toward Our Salvation
- 13 Experiența trăirii în plinătatea mântuirii noastre
- 16 Vindecând, propovăduind și învățând către împărăția interioară
- 23 Announcements
- 24 Pilgrimage Schedule

GREETINGS FROM MOTHER GABRIELLA

Dear Friends and Supporters,

Someone asked me: what is your favorite Season?! Each season has its own beauty. With the Feast of Pentecost we become much more aware of the presence and work of the Holy Spirit—as we celebrate the Sunday of All Saints and the Sunday of Local Saints, with their virtuous lives— thus the fruits of the Holy Spirit in man’s life. In nature, during the Spring and Summer seasons, the action of the Holy Spirit is so obvious, one almost feels the movement of the Spirit as everything grows, flourishes, and produces fruit for the future harvest. Man’s life is closely knitted with the rest of Creation and one influences the other. “Let everything that has breath praise the Lord!” says the psalmist.

In reference to the fact that the monastery was, and so far, still is closed for the most part, we are being asked: How is the monastery? How is life at the monastery? The short answer is: It is quiet! Useless to say that generally the atmosphere at a monastery is quiet! But for the past year it has been even more quiet because of the absence of pilgrims. With the beginning of Summer, and with the pandemic restrictions eased, we are looking forward to gradually reopen the monastery for pilgrims. In order to have a gradual transition, we ask those who would like to come, to email us so we can schedule your visit.

The grounds and the Cemetery are open, for taking a walk and spend some quiet time. Also, the Gift Shop can be opened upon request. The work of the monastics continues uninterrupted. We continue to stream the Liturgical Services, for the time being. Please feel free to send in your prayer requests by mail or through the website.

As of other type of work, it continues as need and we are able.

We have started the iconography inside St. Andrew Chapel. On the outside it has been beautified with a mosaic icon of the Apostle Andrew.

We are glad to announce that, thanks to the sustained efforts and diligence of Drs Dan and Jane Hinshaw, the writing of Father Roman’s life and teaching is almost finished. With God’s help, with Father Roman’s and your prayers we hope to have the books published in the near future. This has been a major and important project.

We are looking forward to celebrate the Feast of the Dormition in the outdoor pavilion.

Thank you for your love and support. We appreciate your faithfulness through the years.

Mother Gabriella

Experiencing the Fulness of our Salvation: Reflections on the Holy Dormition of the Mother of God

Our God is very patient with us. He is far more patient with us than we are with ourselves. We are often very hard on ourselves. His patience with us is not so much expressed in days and weeks, in months or even years, but millennia. This is most beautifully expressed in His waiting for a young woman, whom we call the Holy Birthgiver of God, a young woman named Mary—to come into this world. He waited for thousands of years for her. He loved everyone, from the time of Adam and Eve, down through the ages, pouring out His love on all. But He was waiting for someone to receive that love, to receive it fully, without qualification, without hesitation.

It is hard to receive the gifts of God without hesitation. We want to examine, to calculate, to analyze; what is it going to cost me? We would like to have God's gifts *on our own terms*. But the Mother of our Lord, as Elizabeth calls her (Lk 1:43), received the word of God from the Archangel Gabriel, fully embracing it without hesitation. "Let it be to me according to your word" (Lk 1:38). She was able to receive the *fulness* of the love of God, which is God Himself because God is love (1 Jn 4:8,16). This simple yet profound act of the Mother of God—saying 'yes' to God's love, to His presence so fully and so perfectly—allowed God to take up residence in her womb. God does not act alone. Mary's response is the most perfect and most pure act of synergy, of cooperation, of a united divine-human effort, that has ever been expressed in human history. This totally surrendered cooperation with God made it possible for Him to come and dwell among us—Emmanuel, God with us.

Her act of cooperation with God is always the foundation of our love for her. She is the one who brought to us the Savior of the world. She is the one who let God become man—by responding in this way to Him. The source of life made her the source of Life so that He could be brought into this fallen world to give us life by enlivening us with the indwelling divine Life.

Today we do not remember the event of the Holy Annunciation explicitly, though it is woven throughout all the hymns of every feast of the Mother of God, but we remember her repose, her falling asleep, as well as her almost immediate—within three days—resurrection. There are lots of things we can ask about her dormition, but one very simple question is why did she have to die? Elijah and Enoch did not die. Why did she, being the most pure of all humans, need to die? St. Andrew of Crete, who has three very beautiful homilies on to-

emphasizes, so that she could experience *first hand*, not by report from another or by reading in a book—the *fullness of her Son's saving work*. (See St. Andrew's three homilies "On the Dormition of Our Most Holy Lady, The Mother of God" in *On the Dormition of Mary: Early Patristic Writings*, pp. 103-152, translated with introduction by Brian E. Daley, S.J. SVS Press, 1998.)

St. Andrew goes on to explain in this simple and penetrating way: When we die, our body and soul are torn asunder. We were created to be a most marvelous unity of the celestial and terrestrial, of the heavenly and the earthly, of the invisible and the visible uniting the fullness of God's creation into a single creature. Death is a violent act because in death that body-soul unity is dissolved. Our body enters the grave, and our soul descends into hades. As we read several times in the Holy Scriptures, and often hear in our hymns, our soul is bound in chains; the gates are locked; there is no way out; our reposed state is hopeless; for all eternity our body and our soul will be separated—except that Christ came to visit us through the cooperative gift of the Holy Theotokos. He came to be with us, Emmanuel, in every moment of our life—all the good times and all the bad times, all the healthy times and all the times of illness and injury. Most profoundly, however, He came to be with us *in our death*. He came to experience that same violent tearing apart of the soul from the body—His body entering the grave and His soul entering hades. He came to be with us where we are in our death – with our body in the grave and with our soul in hades.

From this position of total descent into the lowest parts of the earth, as we sing so continuously during the season of Pascha, hades could not contain Him. The chains were broken; the gates, which could not prevail against the kingdom of God, were open wide.

Saint Andrew teaches that for all of us, including the Mother of God, to really be able to *experientially* appreciate what God has done for us we must go to hades. We must be there with Him—to die with Him; to let Him die with us. If we do not, then we will have only an abstract knowledge of the depths of our salvation. We read about it in a book; we sang about it in the beautiful hymns and lamentations of the Church, even with great compunction of heart. But it remains distant from us. It was not there. It was not now. It was not mine. St. Andrew explains that she needs to die that she can experience the fullness of her Son and Savior's love for all mankind, *including for her*—first hand, to experience it first hand. And, of course, he goes on to say that it is the same for all of us. Why must *we* die? Has not Christ trampled down death by death? Apart from dying, we will not be with Him, where He is, in the tomb with the

body and in hades with the soul.

There is so much fear about death. Satan loves to try and control and manipulate us with this fear of death (Heb 2:14-15). But in the Christian life not only are we delivered from the fear of death, and thus from Satan's manipulative influence over us, but we even embrace death—as the martyrs throughout the ages so often did; to have the opportunity to die for the One who dies for them, and thus to experience first hand the fullness of His love. This martyric love is so great that St. Ignatius could say of his impending martyrdom that it was his birth into the kingdom. And from that time on, from the beginning of the second century, the Church has celebrated the feast day of the saints on the day of their repose, of their falling asleep in and with their Lord, for it is on this day that they are fully born into the Kingdom, fully united with Christ in His death and burial so that they might also be with Him in His resurrection to new life.

So it is with the Holy Mother of God. This is the day that Christ comes to bring her into the fullness of the kingdom. She dies that she can experience the utter beauty of God's love, and she is raised so that the capstone of God's creation, the culmination of creation in the human being which unites the intelligible and material, the invisible and visible, the celestial and terrestrial, is manifest in the fullness of life of the Holy Mother of God in her resurrection.

And then finally we need to say that it is not simply bringing back together the body and the soul, being woven together into a single harmonious unity, but the fullness of the purpose of the human being is to be the Temple of the Living God. Our *body* is the temple of the Living God (1Cor 6:19; see also, 1Cor 3:16-17; 2Cor 6:16; Eph 2:21; 1Pt 2:5). Not our *dead* body, separated from its soul, because that body cannot offer itself to God as a temple. But it is the unified body and soul that can offer this flesh and blood for God to inhabit, to be present in His creation by our voluntary reception of Him into our very being, into our hearts, his home (Rom 12:1-2; 6:12 ff).

So the Mother of God becomes even more perfect, a more perfect tabernacle of her Son and Savior and God. This is the calling for each and everyone of us, and we strive to follow in her footsteps, longing to say 'yes' as she said 'yes,' longing to let ourselves be the receptacle of God's love as fully as we can experience Him in this world, knowing full well that we are so often inclined toward sin, to hesitate, to qualify, to calculate, to question God's gifts to us. But He is merciful, He is patient. He waits for each of us individually even as He waited for generations for His people to bring about the Holy Theotokos. So

He will continue to wait for us as we continue to strive to follow Him—even as she followed Him to the cross—so that when the time comes for us to die, we will die with Him—just as His mother died with Him. As St. Paul says, as was read at our baptism, if we die with Him, we will be buried with Him, and be raised with Him (Rom 6:3 ff). And then we will truly be a complete human being, as we were created to be: the fullness of the Godhead dwelling bodily in us by grace even as it did by nature in the Son of God as He walked among us while here on earth (Col 2:9-10), and as He did in the womb and heart of His holy mother.

May the Holy Mother of our Lord receive our joy, our honor and our thanksgiving for her life and death with her Son and our God; through her intercessions, may we make small steps living the life she lived, and dying the death she died.

Fr John Konkle

Adapted from a Homily given after Vigil on 8/14/2020

Healing, Preaching and Teaching Toward the Inner Kingdom

The Gospel reading prompting today's reflections is from the ninth chapter of St. Matthew:

“When Jesus departed from there, two blind men followed Him, crying out and saying, “Son of David, have mercy on us!” And when He had come into the house, the blind men came to Him. And Jesus said to them, “Do you believe that I am able to do this?” They said to Him, “Yes, Lord.” Then He touched their eyes, saying, “According to your faith let it be to you.” And their eyes were opened. And Jesus sternly warned them, saying, “See that no one knows it.” But when they had departed, they spread the news about Him in all that country. As they went out, behold, they brought to Him a man, mute and demon-possessed. And when the demon was cast out, the mute spoke. And the multitudes marveled, saying, “It was never seen like this in Israel!” But the Pharisees said, “He casts out demons by the ruler of the demons.” Then Jesus went about all the cities and villages, teaching in their synagogues, preaching the gospel of the kingdom, and healing every sickness and every disease among the people”(Mt 9:27-35).

The final sentence of this passage describes three aspects of Christ's ministry on earth: *teaching* in their synagogues, *preaching* the gospel of the kingdom, and *healing* every sickness and every disease among the people. Teaching, preaching, and healing. Let us reflect on these themes in reverse order.

Healing

We have had a sequence of Sunday readings from the Gospel of Matthew describing the healings of our Lord. In today's Gospel Jesus healed two blind men as well as a man unable to speak. Last Sunday Jesus healed a paralytic (Mt 9:1-8). Two Sundays ago He healed the two Gadarene demoniacs (Mt 8:28-9:1). And the week prior to that He healed the centurion's servant (Mt 8:5-13). Our Lord came into this world healing people. Two questions arise. First, why did Jesus perform so many healings? And secondly, why are healings comparatively infrequent after our Lord's ascension?

The healing aspect of Jesus' ministry is always directed first and foremost at revealing Him to be the Messiah, the one for whom the Jews were longing, the one who would bring justice into a world of injustice, who would usher in the kingdom. This is clearly indicated through St. John the Forerunner's inquiry. When he was in prison he sent two of his disciples to ask Jesus if He was the Coming One or should they be looking for another (Lk 7:19). Jesus replied, "Go and tell John the things you have seen and heard: that the blind see, the lame walk, the lepers are cleansed, the deaf hear, the dead are raised, the poor have the gospel preached to them" (Lk 7:22). He didn't say with words, "I'm the Messiah," but he pointed them to his actions as the fulfillment of the prophecies describing what the Messiah would do in establishing His kingdom on earth. Our Lord's point is quite clearly that His healings testify to who He is, the Messiah.

While healings have continued in the life of the Church, as recorded in the Acts of the Apostles and the lives of the Saints in the centuries since the time of Christ's advent, they have never been as frequent as during His ministry. The importance of the difference between the nearly ubiquitous healings of Jesus and the limited role of healings in the life of the Church is given by the Apostle Paul. For St. Paul himself wanted to be healed of a physical ailment, and he entreated God three times to deliver him from this thorn in his flesh. But God replied by indicating that his ailment was for his salvation; it was how he was to learn the profound truth of Christian living: "My grace is sufficient for you, for My strength is made perfect in weakness." While St. Paul prayed to be healed of his physical suffering even as the many suffering people of the Gospels were healed, he responded to God's "no" by humbly saying, "Therefore

most gladly I will rather boast in my infirmities, that the power of Christ may rest upon me. Therefore I take pleasure in infirmities, in reproaches, in needs, in persecutions, in distresses, for Christ's sake. For when I am weak, then I am strong." (2 Cor 12:7-12)

So, on the one hand, Jesus' healings testify that He is the Messiah, the one who is coming to bring justice to an unjust world. On the other hand, in the life of the Church, the trials of physical suffering are often the very schoolroom in which God teaches us the most transformative truths in the most existentially tangible ways. These simple and important answers to our two questions, however, created a tension for Jesus' fellow Jews as well as for us some two millenia later. For the people of Israel were asking the very same questions that we are: Where is the kingdom? Where is the justice? Where is conflict and oppression being supplanted by peace and compassion? Just what kingdom was Jesus preaching?

Preaching the Kingdom

St. John the Forerunner came preaching that the kingdom of heaven was near (Mt 3:2). Jesus himself preached with exactly the same words, that the kingdom of heaven was near (Mt 4:17; Mk 1:15). And when Jesus sent the disciples out to preach He told them to proclaim the very same message (Mt 10:7; Lk 10:9). But where is that kingdom? It seems that we have a Messiah without the anticipated kingdom. Today's gospel reading opens the door to resolving this dilemma.

When Jesus healed the two blind men He told them not to broadcast this to the multitudes: "And Jesus sternly warned them, saying, 'See that no one knows it'" (Mt 9:30). Why? The first and most visible reason is that people, both then and now, have a deeply mistaken conception of the Messiah, of the kingdom He comes to establish, and of how that kingdom is to be established. At the time of Jesus, the Jews were looking for an earthly king who would deliver them from their Roman occupation and govern the nation in such a way that would bring them peace and prosperity. Admittedly, these are desirable things, but they easily come into deep conflict with the kingdom that Jesus came to establish. When we are confident of the goodness of our ends, we are tempted to use any and every means to achieve them. Politicians, for example, often try to co-opt religion to achieve their vision of a just and prosperous society. Similarly, religious leaders often try to co-opt political structures to achieve their vision of a just and prosperous society. This is precisely what was happening to Jesus, and He would have nothing to do with it. Whenever word got out that Jesus was healing people, and the masses would flock around Him, He would

leave the area and go some where else so as not to let them make him an earthly king who accomplishes *their* vision of the kingdom—so as to prevent them from the sin of worshipping the wrong messiah, a messiah of their own making.

There is a more subtle and invisible second reason for why Jesus would instruct people not to broadcast his miracles: so that those restored to health would experience not only the physical benefits of healing, but also the spiritual benefits; that they would let the spiritual reality of Christ's work sink into their hearts. There is nothing so destructive to inner spiritual renewal as talkativeness. Thus Jesus teaches us that we will be judged for every idle word that proceeds from our mouth (Mt 12:36-37). A sobering thought! Why? Because it is so easy to say the right thing, to sound good and look good on the outside, while inwardly there is a spiritual vacuum. Our confident talk often masks spiritual emptiness. "Woe to you, scribes and Pharisees, hypocrites! For you cleanse the outside of the cup and dish, but inside they are full of extortion and self-indulgence. Blind Pharisee, first cleanse the inside of the cup and dish, that the outside of them may be clean also" (Mt 23:25-26). Jesus instructs those he heals to be silent so that the inside of the cup may become clean, so that they may experience a spiritual cleansing.

For most of us, our vision of a just world involves *others* changing. The kingdom is a place in which the world around me is set straight. I don't notice my own inner crookedness. But just as Jesus will have nothing to do with those intent on using Him as a tool to accomplish their vision of a good world, so too will he have nothing to do with us who replace His vision of the kingdom with one of our own making--however good it sounds. The kingdom He preaches is within us (Lk 17:20-21). Where does the kingdom need to be established? Where does the king need to reign? Where does the crooked need to be set straight? Where does conflict need to give way to peace? In *our* hearts. His kingdom cleanses the inside of the cup. Its focus is on changing me, not on changing those around me.

This is a hard lesson to learn. The disciples, even after having spent forty days listening to the teachings of their resurrected Lord (Acts 1:3), ask this question as their final words before his ascension into heaven: "Lord, will you at this time restore the kingdom to Israel?" (Acts 1:6). They are still looking for an earthly kingdom, where everything around them is set right. But everything changes with Pentecost, the coming and indwelling of the Holy Spirit in their hearts. Their eyes are opened to the inner kingdom. And, indeed, the book of Acts records them as preaching the kingdom without the slightest hint of inciting political or social revolution, of promising a release from suffering in

this world. Instead they preach that we must enter the kingdom of God through many tribulations (Acts 14:22). This is precisely the lesson that St. Paul was to learn by his thorn in the flesh so that he could then write to the Christians in Rome, “The kingdom of God is ... righteousness and peace and joy in the Holy Spirit” (Rom 14:17). The kingdom is not freedom from physical suffering. It is the work of God in us transforming our inner character through our suffering from the passions of the flesh to the fruit of the Spirit (Gal 5:19-23).

Teaching

We have seen the role of healing in establishing for us the assurance that Jesus is the Messiah, the King coming to establish his kingdom, and we have seen that the kingdom that He—and after Him the Church—is proclaiming is an inner kingdom, his gracious transformation of our lives from the inside out. Now we turn to the first of the three aspects of Jesus ministry outlined in today’s Gospel reading. Jesus’ teachings are a relentless invitation to let him cultivate his kingdom within us. The seed that is sown in the different types of soil is the Word of God that is sewn into our hearts, and our responsibility is to foster receptivity in our hearts even as fertile soil is receptive to seeds (Mt 13:1–23, Mk 4:1–20, Lk 8:4–15). Responding to His teaching spoken into our hearts is our way of cooperating with the establishment of His kingdom within us. He does not force or manipulate us, but only invites and instructs. And when we respond, His words become seeds of immense power, planted within us by our abiding in His words (Jn 8:31; 15:7), and we come to realize that He Himself is that seed, He is that word, and He is coming to live in us.

In the simplest way, then, if we want to cooperate with Jesus the Messiah establishing His kingdom in our hearts, we would do well to read his teachings, by which I mean those places in the Gospels where His extended discourses are recorded. The Sermon on the Mount (Mt 5-7), the Parables of the Kingdom (Mt 13), the parables and teachings on culmination of this age and on the coming judgement (Mt 23-25), and nearly all of the Gospel of John, especially the upper room discourse (Jn 13-17). I’m not suggesting that these texts are more authoritative than the rest of the bible. What I’m saying is that just as we might focus our attention on praying the Psalms, or studying the Letters of St. Paul, or meditating on the practical wisdom of Proverbs, so too we will be guided in the ways of the true inner kingdom by taking time to focus our attention on Jesus’ teachings in His discourses.

If we take just a few moments a day to meditatively read His words, asking him to make them true in us, we will find ourselves on an inward journey to the kingdom he is proclaiming to us. We will find that His teachings are not

difficult but rather impossible for us to live. We are not able to turn the other cheek; to go the extra mile; to not become angry with others; to let our yes be yes and our no, no; to do good to those who harm us; to be free from anxiety; to pray, fast, and do good without drawing attention to ourselves; to not judge others. We find that we are not able to live the beatitudes. Our Lord's teachings are impossible for us. And it is for this reason that He says, "Apart from Me you can do nothing" (Jn 15:5). The transformation of our lives must be produced by God (Jn 3:21). We need to experientially come to realize that the fruit of the Spirit is the fruit of the *Spirit*, produced in us by the Spirit, and not by our hard work. We are not called to become good people, but to let the Good One live in us; we simply cooperate with His transformation of our hearts. His teachings are precisely His invitations to work with Him in the renovation of our hearts.

Conclusion

In this way, the kingdom of God is not a political or social movement, of which we have plenty of in our age even as there were in first-century Israel, which are designed to set things right according to our values, our sense of what is right, and by our efforts. Inevitably these cultural movements focus on telling others how they need to change for the world to be a better place. And the 'power' to make these changes is an external pressure—sometimes fear-mongering, sometimes shaming, sometimes the enticing promise of a utopia. Jesus was not willing to be co-opted by this approach to changing the world. This is not the kingdom of God.

Our Lord's healings reveal Him as the Messiah who proclaims a heavenly kingdom which brings inner, spiritual healing, and He guides us on that inner journey by His teachings in order that we might be with Him where He is. Let us release our earthly efforts to change others, to have the world around us transformed to suit our ideals, to use political and social means to establish a spiritual reality. And let us receive His healing, His preaching, and His teaching, as He leads us into His kingdom within us.

Fr. John Konkle

Adapted from a homily given July 26, 2020,
The seventh Sunday after Pentecost.

Experiența trăirii în plinătatea mântuirii noastre. Reflecții asupra Adormirii Maicii Domnului

Dumnezeul nostru are foarte multă răbdare cu noi. El are mult mai multă răbdare cu noi decât avem noi înșine. De cele mai multe ori suntem foarte aspri cu noi înșine. Răbdarea Lui cu noi nu este exprimată în zile și săptămâni, în luni sau chiar ani, ci este milenară. Acest fapt este atât de frumos exprimat în așteptarea unei tinere fete, pe care o numim Maica Domnului, o tânără fată cu numele de Maria—să vină pe lume. El a așteptat-o mii de ani. A iubit pe toți de-a lungul anilor, începând cu Adam și Eva, revărsându-și dragostea asupra tuturor. Dar a așteptat ca cineva să primească din plin această dragoste, fără reținere, fără ezitare.

Este greu să primești darurile Domnului fără ezitare. Tendința noastră este de a examina, de a calcula, de a analiza; cât are să mă coste? Ne-ar plăcea să primim darurile de la Dumnezeu după propriile noastre criterii. Dar Maica Dumnezeului nostru, după cum o numește Elizabeta (Luca 1:43), a primit cuvântul lui Dumnezeu de la Arhanghelul Gabriel, fără nici o ezitare. ”Fie mie după cuvântul tău” (Luca 1:38). Ea a putut să primească plinătatea dragostei lui Dumnezeu, care este Dumnezeu Însuși pentru că Dumnezeu este dragoste (1Ioan 4:8, 16). Acest simplu dar profund act al Maicii Domnului—să răspundă ”da” atât de perfect și de complet prezenței Lui—a permis lui Dumnezeu să se sălășluiască în pântecul ei. Dumnezeu nu acționează singur. Răspunsul Mariei este cel mai pur și perfect act de sinergie, de cooperare, a unui unit efort divin-uman, care a existat vre-o dată în istoria onemirii. Această totală cooperare de dăruire a făcut posibilă venirea Lui să trăiască printre noi—Dumnezeu cu noi.

Actul de cooperare al Maicii Domnului cu Dumnezeu stă totdeauna la baza dragostei noastre pentru ea. Ea este cea care ne-a adus salvarea omenirii. Ea este cea care a permis lui Dumnezeu să devină om—prin răspunsul ei. Sursa vieții a făcut-o pe ea sursa Vieții astfel ca El să fie adus în această lume căzută ca să ne dea viață prin însăși dragostea dumnezeiască.

Astăzi nu ne amintim direct momentul Bunei Vestiri, deși este țesut în toate cântările fiecărui praznic al Maicii Domnului, ci ne amintim adormirea ei, tot o dată cu imediata ei—în trei zile—înviere. Ne putem întreba multe despre moartea ei, dar o simplă întrebare este de ce a trebuit ca ea să moară? Ilie și Enoh nu au murit. De ce ea, cea mai curată între toți oamenii, a trebuit să moară? Sf. Andrei criteanul, care are trei frumoase predici pentru această sărbătoare, își pune această întrebare și dă un răspuns la care nu mă așteptam. El

spune că Maica Domnului a murit tocmai pentru ca ea să aibă această experiență—apoi el subliniază, ca ea să aibă experiența *direct*, nu din cărți sau alte surse—*a plenitudinii actului de mântuire a Fiului ei*.

Sfântul Andrei continuă prin a explica în mod simplu și penetrant în felul următor: Atunci când murim, sufletul și trupul se despart. Noi am fost creați a fi cea mai perfectă uniune între ceresc și pământesc, între vizibil și invisibil, unificând plinătatea creației lui Dumnezeu într-o creatură perfectă. Moartea este un act violent pentru că prin moarte acea unitate dintre trup și suflet dispare. Trupul se coboară în groapă iar sufletul se coboară în iad. Citim în diferite părți ale Sfintei scripturi, și adesea este exprimat în imagografie, că sufletul este strâns în lanțuri; porțile sunt încuiate; nu este nici o scăpare; starea noastră de moarte este lipsită de speranță; pentru veșnicie trupul și sufletul nostru rămân separate—cu excepția venirii lui Hristos prin intermediul Sfintei Fecioare. A venit să fie cu noi—Dumnezeu cu noi—în fiecare clipă a vieții noastre—la bine și la rău, în timp de sănătate cât și în timp de boală. Dar cel mai semnificativ este venirea Lui pentru a fi cu noi în *moarte*. El a venit ca să aibă aceeași experiență de separare a trupului de suflet—cu trupul în mormânt iar cu sufletul în iad.

Din această poziție de totală coborîre în cele mai adânci părți ale pământului, după cum cântăm continuu în timpul sezonului pascal, iadul nu îl poate cuprinde. Lanțurile au fost rupte; porțile care nu au putut domina Împărăția lui Dumnezeu, au fost larg deschise.

Sfântul Andrei spune că pentru noi toți, inclusiv Maica Domnului, pentru a putea aprecia direct—pentru a avea *experiența* a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi—trebuie să ne coborâm în iad. Trebuie să fim acolo cu El—să murim cu El; să îl lăsăm să moară cu noi. Dacă nu, vom avea numai un înțeles abstract al profunzimii propriei noastre mântuiri. O citim în cărți, o cântăm în frumoasele imnuri ale Bisericii, cu mare tragere de inimă; dar rămâne departe de noi. Nu a fost aici; nu a fost acum; nu a fost a mea. Sf. Andrei explică de ce ea trebuie să moară, pentru ca să aibă totală experiența a deplinei dragoste mântuitoare a Fiului ei pentru întreaga omenire, *inclusiv pentru ea*. Și bine înțeles, Sf. Andrei continuă prin a spune că același lucru este valabil și pentru noi. De ce trebuie *noi* să murim? Nu a călcat Hristos moartea prin moarte? În afară de moarte, nu vom fi cu El, unde este El, cu trupul în mormânt și cu sufletul în iad.

Moartea inspiră mare frică. Diavolului îi place să ne controleze și să ne manipuleze cu această teamă de moarte (Evrei 2:14-15). Dar în viața creștină nu numai că suntem eliberați de frica morții și deci de influența manipulativă a

diavolului asupra noastră, ci îmbrățișăm moartea—așa cum au făcut-o martirii de-a lungul secolelor—pentru a avea posibilitatea de a muri pentru Acela care moare pentru ei, și astfel să avem experiența de primă mână a plinătății dragostei Lui. Această dragoste martirică este atât de mare încât Sf. Ignatie a putut spune despre martiriul său inevitabil că a fost nașterea lui în Împărăție. Și de atunci, de la începutul celui de-al doilea secol, Biserica i-a sărbătorit atunci când au adormit cu și în Domnul, pentru că aceasta este ziua când s-au născut cu adevărat în Împărăție, și s-au unit cu Hristos în moarte și îngropare pentru a putea fi alături de El la învierea vieții noi.

Astfel stau lucrurile cu Maica Domnului. Aceasta este ziua când Hristos vine să o ducă în plinătatea Împărăției. Ea moare pentru a avea frumoasa experiență a dragostei lui Dumnezeu, și este înviată pentru ca suprema creație în natura umană care unește abstractul cu materialul, vizibilul cu invizibilul, cerescul cu pământescul, se manifestă în plinătatea vieții Maicii Domnului în învierea ei.

Și în final, trebuie să spunem că nu este numai a uni din nou trupul cu sufletul, a fi țesut împreună într-o unitate armonioasă, ci plinătatea rolului ființei umane este de a fi Templul Dumnezeului celui Viu. *Trupul* nostru este templul Dumnezeului celui Viu (1 Cor 6:19; vezi 1 Cor 3:16-17; 2 Cor 6:16; Ef 2:21; 1 Peter 2:5). Nu trupul nostru cel *mort*, separat de suflet, pentru că acel trup nu se poate oferi lui Dumnezeu pentru a-i servi de templu. Este unitatea dintre trup și suflet care poate fi oferită lui Dumnezeu pentru a se sălășlui în ea, pentru a fi prezent în însuși creația Lui prin acceptarea voluntară a Lui în noi, în inimile noastre, în casa Lui (Rom 12:1-2; 6:12).

În felul acesta Maica Domnului devine un și mai perfect jertfelnic al Fiului și Mântuitorului ei. Aceasta este chemarea noastră a fiecăruia, și ne străduim să călcăm pe urmele ei, să spunem ”da” așa cum a spus ea ”da,” dorind să primim a fi recipientul dragostei lui Dumnezeu pe cât putem de mult în această lume, conștienți fiind că suntem înclinați să păcătuim, să judecăm, să calculăm, să ne îndoim de darurile Domnului pentru noi. Dar El este milostiv și are răbdare. El ne așteaptă pe fiecare individual, așa cum a așteptat generații întregi ca poporul său să ofere pe Maica Domnului. El va continua deci să ne aștepte să ne străduim a-L urma—la fel cum și ea L-a urmat la Cruce—astfel ca atunci când ne vine timpul să murim, vom muri cu El—la fel cum și maica Lui a murit pentru El. În rugăciunile botezului Sf. Pavel spune dacă murim cu El, vom fi îngropați cu El și vom fi sculați cu El (Rom 6:3). Și atunci, cu adevărat, vom fi o ființă umană deplină după cum am fost făcuți să fim: plinătatea Dumnezeirii care locuiește trupește în noi din mila Domnului la fel cum a locuit în Fiul Omului când acesta se afla pe pământ printre noi (Col 2:9-10), și la fel Cuma

locuit în pântecele sfintei Lui maici.

Fie ca Maica cea sfântă a Domnului nostru să primească bucuria, și recunoștința noastră pentru viața și moartea ei împreună cu fiul ei și Dumnezeuul nostru; prim mijlocirea ei să ajungem încet încet să trăim viața pe care ea a trăit-o și să murim la fel ca ea.

Pr. John Konkle

Adaptat după o predică la Vecernia din 8 August 2020.

Vindecând, propovăduind și învățând către împărăția interioară

Câteva reflecții asupra Evangheliei de la Sf. Evanghelist Matei, capitolele 9-35, citite astăzi.

“Plecând Iisus de acolo,, doi orbi se țineau după El strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David. După ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta? Zis-au Lui: Da, Doamne! Atunci S-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră, fie vouă! Și s-au deschis ochii lor, iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe. Iar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela. Și plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon. Și fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau zicând: Niciodată nu s-a arătat așa în Israel. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor” (Matei 9:27-35).

Ultima frază a acestui pasaj descrie trei aspecte ale preoției lui Hristos pe pământ: *să învețe* în sinagogile lor, *să propovăduiască* Evanghelia Împărăției, și *să vindece* toate bolile oamenilor. Învățătură, propovăduire și vindecare. Să cugetăm asupra acestor subiecte în ordine inversă.

Vindecare

Am avut o serie de duminici când s-au citit pasaje din Evanghelia de la Matei în care sunt descrise vindecările efectuate de Domnul nostru Iisus Hristos. În Evanghelia de azi, Iisus a vindecat doi oameni orbi și pe un altul care nu putea vorbi. Duminica anterioară, Iisus a vindecat un paralytic (Matei 9:1-8). Cu două duminici în urmă a vindecat pe cei doi demonizați (Matei 8:28-9:1). Iar săptămâna anterioară acesteia a vindecat pe sluga sutașului (Matei 8:5-13).

Domnul nostru a venit în această lume vindecând oamenii. Se ridică astfel două întrebări. Întâi, de ce Iisus a vindecat atâția oameni? Apoi, de ce după Înălțarea la cer, vindecările sunt mult mai rare?

Aspectul de vindecare al preoției lui Iisus are ca scop să arate, întâi de toate, că El este Mesia, acela pe care Evreii îl așteptau, care avea să aducă dreptate în lume, care avea să aducă împărăția. Această lucruri este clar indicat prin întrebarea Sfântului Ioan Înainte mergătorul. În timp ce era în închisoare a trimis pe doi dintre ucenicii săi să întrebe pe Iisus dacă El este cel care urmează să vină, sau trebuie să aștepte pe un altul (Luca 7:19). Iar Iisus a răspuns, ”Mergeți și spuneți lui Ioan cele ce ați văzut și cele ce ați auzit: Orbii văd, schiopii umblă, leproșii se curățesc, surzii aud, morții învie și săracilor li se binevestește” (Luca 7:22). El nu a spus direct ”Eu sunt Mesia,” dar le-a îndreptat privirile către faptele Lui care împlineau prorocirile care vorbeau despre cum Mântuitorul Își va întemeia Împărăția pe pământ. Este clar că aceste vindecări sunt dovada că El este Mântuitorul.

Cu toate că vindecările au continuat în viața Bisericii, după cum este descris în Faptele Apostolilor și în viețile Sfinților de-a lungul secolelor de la nașterea lui Iisus, ele nu au mai fost tot atât de frecvente cum au fost în timpul preoției Lui. Sfântul Apostol Pavel explică de ce este importantă diferența dintre vindecările atât de răspândite efectuate de Iisus și rolul limitat al vindecărilor în viața Bisericii. Sfântul Pavel el însuși vroia să fie vindecat de boala pe care o avea și de trei ori l-a rugat pe Dumnezeu să îl scape de ghimpele din trup. Dar Dumnezeu a răspuns indicând că această boală este pentru mântuirea lui; așa trebuia să învețe Sfântul Apostol Pavel adevărul adânc al vieții creștine: ”Îți este de ajuns harul Meu, căci puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune.” Deși Sfântul Pavel s-a rugat să fie vindecat de suferința lui fizică, cum au fost vindecați atâți mulți alții care suferau, la răspunsul negativ al lui Dumnezeu, el a spus smerit, ”Deci, foarte bucuros, mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiesc în mine puterea lui Hristos. De aceea mă bucur în slăbiciuni, în defaimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos, căci când sunt slab atunci sunt tare.” (2 Cor 12:7-12)

Deci, pe de o parte, vindecările pe care Iisus le-a făcut, sunt dovada că El este Mesia, Cel care vine să facă dreptate într-o lume nedreaptă. Pe de altă parte, în viața Bisericii, suferințele fizice sunt de cele mai multe ori lecțiile cu care Dumnezeu ne învață adevărurile cele mai transformatoare în modul cel mai tangibil. Aceste simple dar importante răspunsuri la cele două întrebări ale noastre, au creat o stare de tensiune atât pentru tovarășii Iudei ai lui Iisus, cât și pentru noi, două mi de ani mai târziu. Poporul Iudeu puneu aceleași între

bări pe care le punem și noi: Unde este împărăția? Unde este dreptatea? Unde conflictul și opresiunea sunt înlocuite cu pacea și mila? Ce fel de împărăție a propovăduit Iisus?

Propovăduirea Împărăției

Sfântul Ioan Înaintemergătorul a venit să vestească împărăția cerurilor care este aproape (Matei 3:2). Iisus a propovăduit cu aceleași cuvinte, spunând că împărăția este aproape (Matei 4:17; Marcu 1:15). Iar când Iisus a trimis pe ucenici să propovăduiască, i-a îndrumat să spună același lucru (Matei 10:7; Luca 10:9). Dar unde este împărăția? Se pare că avem un Mântuitor dar fără o împărăție anticipată. Începutul Evangheliei de azi oferă posibilitatea de a rezolva această dilemă.

Când Iisus a vindecat pe cei doi orbi, le-a spus să nu trâmbițeze mulțimilor acest lucru: ”Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând, ‘vedeți, nimeni să nu știe’” (Matei 9:30). De ce? Motivul principal, și cel mai vizibil este acela că oamenii, atât atunci cât și acum, au o concepție profund greșită despre Mântuitorul, despre împărăția pe care a venit să o întemeieze, și despre cum trebuie întemeiată această împărăție. Pe timpul lui Iisus, Iudeii așteptau un rege pământesc care să îi elibereze de ocupația Romanilor și care să conducă națiunea în așa fel încât să aducă pace și prosperitate. Desigur, acestea sunt de dorit, dar ele vin cu ușurință în conflict cu împărăția pe care Iisus a venit să o întemeieze. Atunci când suntem siguri că ținta noastră este bună, suntem tentați să folosim orice mijloc pentru a o atinge. Politicienii, spre exemplu, de multe ori încearcă să se folosească de religie în ideea de a-și valida visul pentru o societate prosperă și dreaptă. La fel și liderii religiilor încearcă de multe ori să co-opteze structuri politice pentru a-și valida visul pentru o societate prosperă și dreaptă. Este exact ce se întâmplă cu Iisus, dar El nu voia să aibă nimic de a face cu asta. De câte ori se afla că Iisus vindeca oamenii, iar mulțimile se adunau în jurul Lui, pleca din locurile acelea și se ducea în alte părți ca astfel să nu le permită a Îl face un împărat pământesc care să valideze viziunea lor despre împărăție—și în felul acesta să îi prevină a cădea în păcatul de a se închina unui mesia greșit, un mesia creat de ei.

Există un motiv mai subtil și mai puțin vizibil pentru care Iisus îndemna pe oameni să nu vorbească despre minunile Lui: în felul acesta, cei care au fost vindecați de bolile lor, să poată avea experiența nu numai a vindecării fizice, dar și a folosului spiritual; ca ei să poată lăsa realitatea spirituală a lucrării lui Hristos să pătrundă adânc în inimile lor. Nu este nimic mai distructiv pentru reînnoirea spirituală decât vorbăria. De aceea Iisus spune că vom fi judecați pentru fiecare cuvânt intuial pe care îl pronunțăm (Matei 12:36-37). Un lucru

foarte serios. De ce? Pentrucă este ușor să spui ce trebuie, să te arăți bine la suprafață, în timp ce în interior este un gol spiritual. ”Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că voi curățiți partea din afară a paharului și a blidului, iar înăuntru sunt pline de răpire și lăcomie. Fariseule orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului ca să fie curată și cea dinafară” (Matei 23:25-26). Iisus spune celor pe care Îi vindecă să nu vorbească pentru ca vasul să se curețe în interior și astfel să simtă o curățire spirituală.

Pentru cei mai mulți dintre noi un cuvânt drept înseamnă ca *ceilalți* să se schimbe. Împărăția este locul în care tot ce este în jurul meu trebuie să fie perfect. Eu nu bag de seamă propria mea necurăție. Dar așa cum Iisus nu a vrut să aibă de-a face cu cei care doreau să se folosească de El pentru a-și atinge scopul lor despre o lume perfectă, tot așa nu va vrea să aibă de-a face cu noi cei care schimbăm viziunea împărăției cu una fabricată de noi, indiferent cât de bună pare ea a fi. Împărăția pe care El o propovăduiește este în interiorul nostru (Luca 17:20-21). Unde trebuie să se afle împărăția? Unde trebuie să guverneze împăratul? Unde trebuie să fie îndreptat cel care greșește? Unde pacea trebuie să înlocuiască conflictul? În inimile *noastre*. Împărăția Lui curăță interiorul blidului. Atenția este îndreptată asupra mea, eu trebuie să mă schimb nu cei din jurul meu.

Aceasta este o lecție greu de învățat. Ucenicii, chiar după ce au petrecut patruzeci de zile ascultând cuvântul Domnului lor Cel înviat din morți (Fapte 1:3), pun această întrebare înainte de înălțarea Lui la cer: ”Doamne, oare, în acest timp vei așeza Tu, la loc, împărăția lui Israel?” (Fapte 1:6). Ei continuau să creadă într-o împărăție pământească unde totul împrejurul lor să fie perfect. Dar odată cu venirea, cu pogorârea Duhului Sfânt în inimile lor, totul se schimbă. Ochii le sunt deschiși să vadă împărăția din interior. Și într-adevăr, cartea Faptele Sfinților Apostoli îi descrie cum propovăduiesc împărăția fără a stârni o revoluție politică sau socială, fără a promite o lume lipsită de suferință. Din contra, ei spun că trebuie să pătrundem în împărăția lui Dumnezeu trecând prin *multe încercări* (Fapte 14:22). Aceasta este lecția pe care avea să o primească Sfântul Pavel cu spinul din trup pentru ca apoi să poată scrie creștinilor din Roma, ”Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Rom 14:17). Împărăția nu este eliberare de suferințele fizice. Este lucrarea lui Dumnezeu în noi prin care caracterul nostru interior se transformă, *prin suferință*, din patimi trupești în roadele Duhului Sfânt (Gal 5:19-23).

Învățătură

Am văzut care este rolul pe care îl are vindecarea în a ne asigura că Iisus

este Mântuitorul, Împăratul care vine să Își instaleze împărăția, și am văzut că această împărăție pe care El o propovăduiește—și după El Biserica—este o împărăție interioară, este o transformare pe care El o face în noi, din exterior în interior. Să ne întoarcem deci la primul aspect al preoției lui Iisus descris în această Evanghelie. Învățăturile lui Iisus sunt o invitație neconținută de a Îl lăsa să cultive împărăția din noi. Sămânța care este semănată în pământul de diferite feluri este Cuvântul lui Dumnezeu plantat în sufletul nostru, iar responsabilitatea noastră este de a primi aceste semințe la fel cum solul fertil primește semănătura (Matei 13:1-23; Marcu 4:1-20; Luca 8:4-15). Stabilirea împărăției Lui în sufletul nostru se face răspunzând învățăturilor Lui. El nu ne forțează și nu ne manipulează, ci numai ne invită și ne instruește. Iar atunci când răspundem, cuvintele Lui devin semințe puternice plantate în noi prin acceptarea noastră de a rămâne în Cuvântul Lui (Ioan 8:31; 15:7), și ne dăm seama că *El Însuși* este sămânța aceea, că *El* este cuvântul acela, și că El vine să se sălășluiască în noi.

În modul cel mai simplu, dacă vrem să colaborăm cu Iisus Mântuitorul în a instaura împărăția Lui în sufletul nostru, este indicat să Îi citim învățăturile, adică acele pasaje din Evanghelie unde discursurile Lui extensive sunt consemnate. Predica de pe munte (Matei 5-7), Șapte pilde despre Împărăția cerurilor (Matei 13), pildele și învățăturile despre judecata viitoare (Matei 23-25) și toată Evanghelia de la Ioan, în special cuvintele rostite la Cina cea de taină (Ioan 13-17). *Nu* sugerez că aceste texte au mai multă autoritate decât restul Bibliei. Ceea ce vreau să indic este că așa cum ne îndreptăm atenția la a citi psalmii, sau a studia Epistolele Sfântului Pavel, sau a medita asupra înțelepciunii Pildelor lui Solomon, tot la fel vom fi călăuziți pe drumul adevăratei împărății dacă ne vom îndrepta atenția și asupra învățăturilor din predicile Sale.

Dacă consacrăm numai câteva minute pe zi la a citi și medita asupra cuvintelor Lui, rugându-L să le prefacă în realitate în sufletul nostru, ne vom afla în călătoria de întoarcere către împărăția interioară pe care El o proclamă în noi. Vom constata că învățăturile Lui nu sunt numai dificile ci imposibile de urmat. Nu suntem capabili de a întoarce și celălalt obraz; de a face un efort în plus; de a nu ne mânia față de alții; da să fie da, iar nu să fie nu; de a face bine celor care ne fac rău; de a ne lepăda de angoase; de a ne ruga; de a posti; și de a face bine fără a atrage atenția asupra noastră; de a nu judeca pe alții. Ne dăm astfel seama că nu putem trăi în acord cu învățăturile din Predica de pe Munte. Învățăturile Mântuitorului sunt imposibile pentru noi; pentru aceasta El spune, "...fără Mine nu puteți face nimic" (Ioan 15:5). Transformarea din noi trebuie să fie făcută de Dumnezeu (Ioan 3:21). Trebuie să înțelegem că *rodul Duhului* este rodul Duhului, crescut în noi de Duhul și nu de eforturile noastre. Nu sun

tem chemați a fi oameni buni, ci pentru a lăsa pe Cel Bun să sălășluiască în noi; noi trebuie numai să cooperăm cu această transformare din sufletul nostru. Învățăturile Lui sunt invitația de a lucra împreună cu El la transformarea din noi.

Concluzia

În acest fel, împărăția lui Dumnezeu nu este o mișcare politică sau socială, din care avem nenumărate în zilele noastre, la fel cum erau și în primul secol în Israel, menite să creeze o societate echitabilă după valorile noastre, după cum credem noi că este drept, și după eforturile noastre. Inevitabil aceste mișcări culturale sunt concentrate pe ideea de a impune celorlalți cum trebuie să se schimbe pentru ca lumea să devină un loc mai bun. Iar ”forța” prin care să se efectueze aceste schimbări este o presiune din exterior—uneori cu caracter de intimidare, de rușine, uneori de promisiuni utopice. Iisus nu a acceptat să fie prins în această atitudine de a transforma lumea. Nu aceasta este împărăția lui Dumnezeu.

Vindecările efectuate de Domnul nostru Iisus Hristos dovedesc că El este Mesia care propovăduiește o împărăție cerească, și ne conduce pe acel drum de transformare interioară prin învățăturile Lui, ca să putem fi alături de El acolo unde se află El. Să ne lepădăm de eforturile de a schimba pe alții, de a transforma lumea după idealurile noastre, de a folosi metode politice și sociale pentru stabilirea unei realități spirituale. Și să primim vindecările *Lui*, preoția *Lui* și învățăturile *Lui*, pe drumul pe care El ne călăuzește către împărăția *Lui* din sufletul nostru.

Pr. John Konkle

Adaptat după o predică în a șaptea duminică după Cincizecime
26 Iulie 2020

On the outside of the chapel the mosaic of St. Andrew the Apostle, patron of the chapel, and second patron of our monastery, is the work of Mrs. Ruth Stark of Indianapolis.

Inside the chapel the iconography work is in progress and depicts the life of St. Andrew.

We had plenty of rain and warm weather for the fruits and vegetables to grow abundantly to sustain us in the winter months, and flowers to beautify the temple of God.

Vegetables, berries and herbs

ONLINE DONATIONS

The monastery now can receive donations through ZELLE.

ZELLE is a free transfer of funds system between banks in the US. If you are signed up with ZELLE you can make your donations directly to the monastery without the use of PayPal or credit cards. By simply using the email address or the phone number of the monastery your donations will immediately be deposited in the monastery bank account.

E-mail: dormitionmonastery@dormitionmonastery.org

Phone: 517-569-2873

ORTHODOX WOMEN IN HEALING MINSITRIES

28th Annual Retreat

Saturday, October 2, 2021

Holy Dormition Monastery Rives Junction, MI

The retreat will be streamed.

First session at 1:00 pm

Second session at 2:30 pm

Dr. David Pawsat, DO

“Nurturing the Inner Universe Through Health and Wellness”

Exploring the connection between health, wellness and spirituality.

The Monastery is pleased to welcome Dr. David Pawsat as speaker for the 28th annual retreat. His work has spanned the medical fields of Physiology, Emergency Medicine, and Alternative Medicine, including research on the effects of Estrogen in the brain.

Today Dr. Dave cares for his patients at the Center for Optimal Health, which opened in 2006. His treatment is based on the premise that medicine should begin by addressing the cause of illness, not the symptoms of each person.

David is a member of St. Demetrius Church, Jackson, MI.

**34th ANNUAL PILGRIMAGE
FEAST OF THE DORMITION**

15 AUGUST 2021

**PRESIDING HIERARCHS
His Eminence Archbishop NATHANIEL
His Grace Bishop ANDREI**

PILGRIMAGE SCHEDULE

Saturday August 14

6:00 pm Vigil of the Feast with Lamentations
Service will be streamed.

This service is not open to the public

Sunday August 15

9:00 am Akathist, Hours and Vesting of Hierarchs
10:00 am Hierarchal Divine Liturgy
2:00 pm Holy Unction Service

Due to the ongoing and uncertain situation of the pandemic, we like to limit the number of guests this year to a couple hundred people, and asking those who wish to participate in the services of the Divine Liturgy and Holy Unction to make a reservation, by phone or email by calling Mrs. Cristina Irimie at: **(734) 968-5565** or email: **cristina_irimie@hotmail.com**. Reservations will be taken on the first come first serve basis.

We ask that guests bring their own lunch.
The monastery will provide refreshments, coffee and sweets.

In Michigan masks are no longer mandatory. however, we would appreciate if guests will continue to observe the previous recommendations of the CDC in view of the rapid spread of the Delta variant of COVID 19 virus.

For any special and last minute announcements check our website at:

dormitionmonastery.org